

VELKÝ VÍKENDOVÝ ROZHOVOR O POUTÍCH!

Jak chůze tříbí trpělivost, jak se podobá meditaci, jak meditace souvisí s bolestí, o pocitech, zážitcích a duchovní podstatě poutí si s námi povídali tři poutníci Svatava, Beata a Tomáš.

Svatava 19 let

„JSEM VELKÁ MILOVNICE KULTURY A UMĚNÍ VE VŠECH PODOBÁCH, COŽ SE MŮŽE JEVI
JAKO OPOZICE K PŘÍRODĚ, ALE MNĚ SE TO PERFEKTNĚ DOPLŇUJE. NA POUŤ JSEM SE
VYDALA, ABYCH SYMBOLICKY UKONČILA DĚTSTVÍ, DOLÉČILA NEMOCI A VYZKOUŠELA
VZTAH (ŠLA JSEM S PŘÍTELEM).“

Beata 20 let

„POMÁHÁM UDRŽITELNÝM PROJEKTŮM V ON-LINE SVĚTĚ A VEDU „ZELENÝ“
COWORKINGOVÝ PROSTOR SVĚT-HUB V PRAZE NA VINOHRADĚCH. MÁM TAM SKVĚLÉ
LIDI, A MŮŽU TAK VYRÁŽET NA RŮZNÉ CESTY A POUTĚ. RÁDA SE VRACÍM, ALE ZÁROVEŇ
UŽ PŘEMÝŠLÍM, KAM SE VYDÁM PŘÍŠTĚ.“

Tomáš 23 let

„STUDOVAL JSEM, PODNIKAL JSEM A TEĎ JSEM PÍŠÍCÍ TÁTA, MÁM VLASTNÍ BLOGÝSEK.
POUTĚ MĚ K SOBĚ LÁKAJÍ ZPĚT, I KDYŽ PO POSLEDNÍ SVATOJAKUBSKÉ POUTI V BRNĚ
JSEM SI ŘÍKAL, ŽE TO BYLO VÁŽNĚ NAPOSLED. UKAZUJÍ MI, KDO JSEM A UČÍ MĚ, KÝM
BYCH BÝT MOHL. ČAS STRÁVENÝ NA NICH JE PRO MĚ SNAD TOU NEJPOSVÁTNEJŠÍ
ZÁBAVOU, KTEROU JSEM ZATÍM ZA CELÝ SVŮJ DLOUHÝ ŽIVOT OBJEVIL.“

Mohli byste stručně říct, co máte jako poutníci za sebou?

Svatava: Poutnickou cestu mám za sebou jenom jednu, trvala dva měsíce a byla to Svatojakubská pouť, ale šla jsem svoji trasu, která neměla značení. Dohromady to bylo čtrnáct set kilometrů. Měla jsem velkou výhodu v tom, že jsem ukončila práci, ukončila školu a měla na to ideální pauzu. Pak jsem ještě šla pouť v Itálii, ale to už nebyla klasická poutní trasa.

Tomáš: Poutnickou hůl mám jenom jednu, je ale na ní spousta zářezů. Já začal chodit asi ve dvaceti, což pro mě byla taková zkouška dospělosti. První cesta byla taky Svatojakubská pouť, ono se říká, že je to takovej poutnickej Erasmus, člověk potká spoustu lidí, popije, posdílí ty svoje dvacetiletý zážitky... Pak jsem šel i ty míň populární trasy, pouť svatého Ignáce, pouť svatého Františka z Assisi a další. A pak jsem chtěl zažít ještě úplně něco jiného a našel jsem pouť v Norsku. Vybral jsem tu nejdivočejší trasu a bylo to velmi očistný a drsný. Nic se ale nevyrovná české trase Svatojakubské pouti, to byl hardcore, trasa sice měří jen asi kilometr, ale na konci se všichni motali a ryli drzkou v zemi.

Beata: Já šla čistýho času devět dní a byla to jenom taková ochutnávka, kdy ti dojde, že se k tomu co nejdřív musíš vrátit, a hlavně si to dovolit. Největší úspěch mojí první a zatím jediný cesty byl ten, že se k tomu člověk dokopal. Že si dovolíš nejít do školy nebo do práce, že si dovolíš jít!

Jak na člověka působí takhle extrémně dlouhý pochod? Je to asi dost velké vytržení ze všeho normálního a všedního, co zažíváme v běžném životě, ne?

Tomáš: Já to miluju, na posledních ročnících Svatojakubské pouti jsem se dostal do takového zvláštního bezčasí, jako bych byl mimo čas a prostor. Jako bych se vznášel éterem, bylo to příjemný, ale zároveň jsem teda byl hodně mimo...

Svatava: Jo to znám, takový ten pocit, že se člověk cítí jako dement, to jsem zažila na pouti taky. Myslím, že kdo nešel pouť, tak neví, o čem mluvíme.

Beata: Ano, jako úplnej dement, prostě úplnej totální vymaštěnej dement...

Tomáš: Vypatlanej!

Beatrice: Vysmaženej!!

(Společný smích)

Tomáš: Já rád medituju a ono se to s tím poutnictvím hodně propojuje, protože jak při chůzi na pouti, tak při meditaci dochází k takový zvláště hluboký očistě myslí.

Svatava: Člověk má na všechno čas, hlavně na přemejšlení a otevírá se spousta témat, který byly dlouhou dobu upozaděný a člověk sám sebe fakt líp poznává. Já si na to dala schválně ty dva měsíce, protože jsem se bála, že kdybych šla třeba jenom čtrnáct dní, že se to nestane. Měla jsem pocit, že potřebuju víc času.

Beata: Člověk dneska spíš utíká před tím, být jenom sám se sebou. A i na tý cestě jsem pak šla ještě s jednou partou, byli to takoví tatíci, tak okolo padesátky se svýma životníma moudrama, nekorektním humorem a sexystickejma poznámkama. To se nedalo vydržet, tak maximálně den, dva, nechápu jejich manželky, který to mají celý život. Tvářila jsem se příjemně, jakože v pohodě, ale hodně se to ve mně pralo, jestli mám jít s něma nebo ne, nakonec se to vyřešilo samo, protože oni už nemohli a šli pomaleji než já, což vás po chvíli začne dost štvát, takže jsme se rozdělili. Já spíš bojovala tyhle mikroboje sama se sebou, zatímco ti pánové byli pořád lehce přiopilí a tím pádem úplně v pohodě...Když člověk od sebe něco očekává, tak ta cesta to nějak mění.

Tomáš: Často se stává, že v tom tichu a klidu člověk vlastně v hlavě ani moc neodpočívá, protože se na něj valí různý nezpracovaný emoce, reinterpretace vzpomínek a tak dále, ale vždycky to vede k tomu, že si to všechno v sobě srovnáš.

Beata: A nebo nesrovnáš. Myslím, že minulou pouť se mi to všechno nějak pořád motalo v hlavě a spíš se to v té hlavě tak nějak rozházelo...

Svatava: Tak to pak musíš na pouť znovu.

Beata: Myslím, že to je smysl poutí. Poutě nejsou jenom ty extrémně dlouhý dálkový pochody, ale poutní místa jsou v Česku všude a lidi na poutě dřív chodili pravidelně. Třeba každý rok, jdeš na pouť a je to pro tebe takový shrnutí toho celýho roku, takový ohlednutí se zpátky...

Svatava: Ty poutní místa jsou většinou na kopci, takže to ohlednutí je nejenom zpátky, ale i jakoby shora dolů, všechno pak vidíš jakoby z nadhledu...

Beata: Tos řekla pěkně, vážně úplně nej, nej moudro!

Svatava: Ty poutě se staletí opakovaly ve stejném řádu a ročním cyklu a možná proto byla pouť dřív taková pravidelně se opakující předvídatelnost.

Beata: Hmm, možná spíš předvídatelná pravidelnost, zatímco dneska je to spíš nepravidelně se opakující nepředvídatelnost....

Tomáš: Je to tak! Je to přesně jak říkáš....!

Jakou roli v celém zážitku hraje duchovní podstata pouti?

Svatava: Je pravda, že jsem si často představovala Františka z Assisi, jak jde bez toho našeho outdoorového vybavení, bos, jenom s nějakou holí, ve sněhu, se stigmatama... A tobě se udělá pucejř a už píšeš domů, co s tím máš dělat...fotíš si to na facebook (směje se) Spíš jsem, hlavně v lesích, který jsou v Itálii takový dost zvláštní a strašidelný, měla pocit, že z lidí na té cestě může něco zůstat, nějaká energie. Na to jsem myslela docela dost.

Beata: Já taky. Na pouti necháš kus duše.

Svatava: Třeba první tři dny jsem vůbec nikoho nepotkala. Jdeš těma lesama, kopcema a říkáš si, doprčic, to je slušnej čundr!

Beata: Já u tohohle zažila takovou menší deziluzi, protože jsem četla o Svatojakubský pouti jednu knihu, která popisovala celou tu historii... No a pak jsem zjistila, že ty trasy se z komerčních důvodů často mění, že ta cesta je třeba každý dva roky jiná.

Co jsou ty komerční důvody?

Beata: Oni tam třeba postaví novou hospodu, takže to celý přeznačkují tak, abys šel kolem ní, vedou tě cíleně kolem určitých podniků a někdy mám pocit, jako kdybys obcházel nějakou svatyni nebo kostel pořád dokolečka, jako by ses nemohl vymotat ven, jakoby těch hospod bylo deset vedle sebe. Vesnicí nebo městem bys normálně prošel za pět minut, ale značky tě vedou tak, abys pěkně prokličkoval a navštívil všechny hospůdky, kiosky, krámky...

A jak to máš s duchovními zážitky ty Tomáši?

Tomáš: Na pouti nezažíváš extrémní zážitky, ale jsou to jednoduchý zapamatovatelný věci, a tím, že zážitků není moc, tak jsou ty jednoduchý věci tak silný! A proto ti po návrtatu tak dlouho dojíždějí.

Svatava: Ten dojížděák, to znám, to je silná bolest....

Nakousli jsme motiv bolesti a sebeodříkání....

Beata: Tak je velký rozdíl mezi tím, když člověk jde a nic ho nebolí, a mezi tím, kdy se repetitivností chůze ta bolest pořád dokola připomíná.

Svatava: Já zažívám při pouti všelijaké bolesti, a ono, když vás něco opravdu hodně bolí, tak se pak nedá myslet na nic jinýho. Zvlášť, když se ti chce každým krokem zvracet.

Beata: Taky střešní potíže na pouti jsou problém, někdy člověk chce, ale nemůže a jindy zase nechce, ale jde to samo a tím pádem to nejde. Bolest je součást pouti a musíš na ni být připravená.

Tomáš: Blbý taky třeba je, když se ti chce hodně na malou a nutně si potřebuješ odskočit, ale někdo, s kým jseš na pouti, vypráví dobrou příhodu a ty nechceš přijít o pointu, tak zůstáváš a posloucháš, to je pak bolest! (společný smích..)

Svatava: V tom je to podobný s meditací, protože její součástí je, že člověk nepodléhá pocitům a myšlenkám, který na něho doráží. Totéž je bolest za chůze – pocit. Mysl se jí snaží zarovnat mezi ostatní vjemy. A to je teda strašně těžký. Já jsem hodně bolestivá, dost blbě snáším třeba zubaře, takže, když je na pouti zubař nebo zubařka, tak se necítím nejlíp, to si připadám jak u vytržení.

(další vlna společného smíchu..)

Beata: To jsou ty exaktický stavy! Zážitky, který poznáš jenom na pouti. Strašně mě posouvají psychicky. Díky poutím snáším utrpení líp.

Tomáš: Ale pak dorazíš do hospody a sedneš si a odpočineš si...

Svatava: Někdy je ale blbý, že už je plno a musíš být na stojáka...

Beata: Horší je, když do hospody nedorazíš, a spíš pod širákem.

Tomáš: Spíš horší je, když dorazíš a dorazíš se tam...

Svatava: Ještě horší je, když se pak motáš a do hospody narazíš.

Tomáš: A úplně nejhorší je, že dorazíš do hospody, ale není naraženo. To tě pak úplně srazí.

(další salva společného smíchu...)

Tomáš: Teď vážně, pouť je cesta do vlastního nitra. Zažiješ tam dobrodružství, potkáš zajímavé lidi, můžeš navázat přátelství...

Svatava: Možná se tam třeba úplně ztratíš, ale každopádně se odtrhneš od reality. Ale od jaké reality? Od reality, ve které se možná úplně ztrácíš... Motiv návratu do reality je každopádně na pouti zásadní.

Beata: Ale po dobu pouti se původní realita taky změní, takže se vrátíš do jiné reality. Každopádně ale pouť změní tebe, takže se vracíš změněný do změněné reality. A to je důvod proč na poutě chodíme znovu a znovu... Teď je nejbližší akcí Svatojakubskou pouť v Brně.

Svatava: Samozřejmě půjdu! Už se nemůžu dočkat!

Tomáš: Potkáme se tam!

Děkujeme
za rozhovor!

